

[Jensen (Aale).]

Spørgsmaal. Det er i og for sig ikke noget nyt, det har vi hørt før, men det er længe siden. I de senere Aar har det ikke været Tilfældet, da har tværtimod det modsatte været Tilfældet. Jeg kan ikke godt undlade at gøre opmærksom paa det mærkelige i, at man i Betænkningen fra Folketinget ser følgende Udtalelse af Mindretallet:

„Naar det ikke har været muligt at naa til Enighed, skyldes dette Regeringspartierne Fastholden ved Kravet om Baandlæggelse af stadig større Jordarealer i offentligt Eje“ o. s. v., medens det paa den anden Side af Flertallet siges, hvad ogsaa er rigtigt, at

„Lovforslaget indeholder de Former for Udstykning, der nu har været brugt i en lang Aarrække og er gennemført i Rigsdagen med Tilslutning fra et stort Flertal af begge Rigsdagens Ting.“

I dette store Flertal var jo Partiet Venstre med; det er en Kendsgerning, som ingen kan benægte. Derfor var jeg meget glad ved at høre den Udtalelse af det ærede Medlem: Vi har det samme Standpunkt, som vi har haft tidligere. Jeg lagde ganske vist Mærke til, at det ikke var med nogen særlig Betonning, at det ærede Medlem sagde: det Standpunkt, vi har haft. Det var, ligesom det ærede Medlem kom lidt let over dette Ord „har“. Heri tænker jeg, der ligger, at det er det nye Standpunkt, Venstre har haft i denne Sag, som det har endnu. Det gamle Standpunkt, som Venstre har haft, den Gang det var med i det store Flertal — ja, jeg vil haabe, at det ikke har forladt det, men endnu tør jeg ikke tro paa det.

Maa jeg i øvrigt sige til det ærede Medlem, at hans Udtalelser lignede hele hans Stilling her i det høje Landsting. Man kunde ikke uden en vis Begejstring lægge Mærke til den smukke Maade, hvorpaa han ønskede Landbrugsministeren Velkommen tilbage til Tinget. Jeg, der staar i samme Parti som Landbrugsministeren, kan kun paaskønne dette og navnlig den smukke Tone, hvori det kom. Der maa jo ligge nogen Alvor bagved — hvad der ellers var ment dermed, forstaar jeg ikke, for Landbrugsministeren saavel som andre Ministre kommer jo, naar der er Brug for dem, vel at mærke naar de ved, at deres Sager er paa Dagsordenen.

Jeg er enig med det ærede Medlem i, at vi alle sammen maa ønske, at Landbrugets Forrentningsmuligheder forbedres, og at dette sker ret hurtigt. Det maa enhver Dannemand være enig i, ikke mindst naturligvis vi Landbrugere. Men det ærede Medlem ved lige saa godt som jeg, at de smaa Brug klarer mange Vanskeligheder, som de større ikke kan klare, og der er aldeles ingen Tvivl om, at man i Øjeblikket kan oprette billigere Landbrug, end man har kunnet i de nærmest foregaaende Aar. Hvis det ærede Medlem ellers hører efter, hvad man siger, tror jeg, han vil give mig Ret i, at Jorden kan købes billigere i Aar, end den f. Eks. kunde købes i Fjor, og det ærede Medlem vil, hvis han undersøger Sagen, ogsaa finde, at man kan bygge billigere i Aar, end man kunde i Fjor. Det ærede Medlem forsømmer jo ingen Lejlighed til at hævde, at Lønnen burde være sat ned — der kom ogsaa her en kærkommen Lejlighed til at faa det sagt, paa en noget indsvøbt Maade, samtidig med, at man pegede paa Vanskelighederne for Landbruget. Jeg er enig i, at der er store Vanskeligheder for Landbruget, men det er tvivlsomt, om man ved en Nedsættelse af Lønningerne skaber bedre Forrentningsmuligheder for det. Man kan meget vel spise Margarine — det er der ikke noget i Vejen for —, men det er vanskeligt at hæve Smørprisen ved at medvirke til, at de store brede Lag af Befolkningen bliver tvunget til at spise Margarine. Det er efter min Mening en tvivlsom Foranstaltning at ville forbedre Landbrugets Levevilkaar ved at sætte Købeevnen ned for de store brede Lag af Befolkningen, hvis Købeevne jo dog betyder saa overordentlig meget, ikke mindst paa dette Omraade.

Det foreliggende Lovforslag har den højtærede Landbrugsminister gjort Rede for, og jeg skal ikke komme dybt ind paa det. Jeg havde egentlig tænkt ikke at ville sige noget nævneværdigt ved denne første Behandling, fordi Sagen er debatteret saa tidt. Jeg maa paaskønne den Ihærdighed, hvormed den højtærede Minister bliver ved at søge at faa Sagen fremmet, i samme Grad som jeg maa dadle navnlig Partiet Venstres Modstand mod det Barn, som det dog selv har været med til at sætte i Verden. Det foreliggende Lovforslag vil, hvis det gennemføres, kunne faa overordentlig